

Prometre no fa pobre

Saddam Hussein, a més de la seva vocació de terrorista internacional, és un còmic dolent que es refia dels colps d'efecte i de les escenes tremendistes de gran espectacle. La seva actuació acaronanant un nen *ostatge-invitat* (el qual semblava a punt de mossegar-li la mà) va permetre de contemplar arreu del món les virtuts histriòniques del president de l'Iraq.

Però, a més, Saddam Hussein no para d'inventar-se'n de noves. Va proclamar a so de platerets que allotjaria els seus convidats occidentals als llocs que poden ser considerats objectius bèl·lics

de les potències que l'assetgen, una mesura francament antipàtica. Després, el seu portaveu als canals de televisió, un senyor impecablement vestit d'executiu occidental, no ha cessat de sorprendre'ns amb noves iniciatives cada vegada més impressionants, com ara fer les paus amb l'Iran, després de vuit anys d'una guerra que ha costat un milió de morts i que no se sap ben bé amb quin resultat se la pot homologar.

Tot seguit, el gran truc escènic: ofereix als països del Tercer Món petroli de franc, a condició d'anar-lo a buscar saltant-se el bloqueig decretat per l'ONU. És un gest propagandístic que no costarà ni un cèntim al valedor de l'Islam, perquè els països del Tercer Món no solen tenir flotes petroleres ni refineries adequades. Ni cap possibilitat –su-

poso– de fer front als vaixells de guerra que patrullen pel golf Pèrsic.

D'altra banda, crec que és un pas poc meditat, perquè si les coses anessin d'una manera distinta a com les veig jo i les zones pobres poguessin aprofitar-se de la ganga, el preu del petroli s'esfondraria, perquè quan un productor ofereix la seva mercaderia gratuïtament, la cotització del producte cau en picat, una cosa que Saddam Hussein no deu voler de cap manera. Sense comptar amb una possibilitat engrescadora: les potències occidentals i orientals avançades podrien

cedir (en préstec) naus petroleres a les nacions desvalgudes, emparant-les amb banderes d'aquestes que es lloguen i tot garantint un feliç viatge d'anada i un retorn sense obstacles, amb

l'únic requisit de portar –a la tornada– els tancs plens i deixar una part de la càrrega (potser la meitat o més, seria qüestió d'estudiar-ho) en concepte de pagament per l'ús dels vaixells cisterna. Saddam Hussein perdria immediatament les seves ànsies de solidaritat amb els indigents del planeta.

Prometre no fa pobre

Saddam Hussein, a més de la seva vocació de terrorista internacional, és un còmic dolent que es refia dels cops d'efecte i de les escenes tremendistes de gran espectacle. La seva actuació acaronent un nen *ostatge-invitat* (el qual semblava a punt de mossegar-li la mà) va permetre de contemplar arreu del món les virtuts histriòniques del president de l'Iraq.

Però, a més, Saddam Hussein no para d'inventar-se'n de noves. Va proclamar a so de platerets que allotjaria els seus convidats occidentals als llocs que poden ser considerats objectius bèl·lics de les potències que l'assetgen, una mesura francament antipàtica. Després, el seu portaveu als canals de televisió, un senyor impecablement vestit d'executiu occidental, no ha cessat de sorprendre'ns amb noves iniciatives cada vegada més impressionants, com ara fer les paus amb l'Iran, després de vuit anys d'una guerra que ha costat un milió de morts i que no se sap ben bé amb quin resultat se la pot homologar.

Tot seguit, el gran truc escènic: ofereix als països del Tercer Món petroli de franc, a condició d'anar-lo a buscar saltant-se el bloqueig decretat per l'ONU. És un gest propagandístic que no costarà ni un cèntim al valedor de l'Islam, perquè els països del Tercer Món no solen tenir flotes petroleres ni refineries adequades. Ni cap possibilitat —su-

poso— de fer front als vaixells de guerra que patrullen pel golf Pèrsic.

D'altra banda, crec que és un pas poc meditat, perquè si les coses anessin d'una manera distinta a com les veig jo i les zones pobres poguessin aprofitar-se de la ganga, el preu del petroli s'esfondraria, perquè quan un productor ofereix la seva mercaderia gratuïtament, la cotització del producte cau en picat, una cosa que Saddam Hussein no deu voler de cap manera. Sense comptar amb una possibilitat engrescadora: les potències occidentals i orientals avançades podrien

cedir (en préstec) naus petroleres a les nacions desvalgudes, emparant-les amb banderes d'aquestes que es lloguen i tot garantint un feliç viatge d'anada i un re-

torn sense obstacles, amb l'únic requisit de portar —a la tornada— els tancs plens i deixar una part de la càrrega (potser la meitat o més, seria qüestió d'estudiar-ho) en concepte de pagament per l'ús dels vaixells cisterna. Saddam Hussein perdria immediatament les seves ànsies de solidaritat amb els indigents del planeta.

